

BORSSZEM JANKÓ

SZERKESZTI:

Molnár József

BUDAPEST, 1931 JANUÁR 15 * HATVANNEGYEDIK ÉVFOLYAM

● 2 ●
3168. SZÁM

**Titkos Ilona kriszkindlije
és a közönség, amelynek beadták**

Móra Ferenc:

„Tudománynépszerűsítés“

Kedves Hegedűs Sándor!

Szterényi József

nemi felvilágosítást sürget

**Mi lesz a miniszterekből,
ha egyszer mégis lemondanak?**

Kritika az új hangosfilmekről

ÁRA: 50 fillér

SZÁZHÚSZ KISGAZDA PESTRE TART...

Irta: MOLNÁR JENŐ

Százhusz kisgazda Pestre tart,
Mind pár év óta „kész”...
Százhusz kisgazda zordonan
Az országházra néz.

Szemükben ellenzékiség,
A vérük csupa daç.
Lázongva mondják: „Mayer úr,
Miniszter nem maradsz!”

Százhusz kisgazda vészesen
Megrázza ökleit:
Adóba vitték disznait,
Csirkéit, ökreit.

Nem úgy uram, miniszter úr...
A pártvezér té vagy!
Ez oknál fogva most veled
Beszédünk lesz, de nagy.

A százhuszaknak szónoka
Nadrágot rántva szól:
„Hohó, urak, az ágyneműt
Húzzák fejünk alól!”

Százhusz kisgazda melliből
Nagybőszén zúg a vád...
Oh jaj, Mayer miniszter úr,
Rút végzet vár reád!

Majd nagydohogva bévonul
Az élszánt, hős csapat

S megáll a minisztérium
Árkádjai alatt.

„Hol a miniszter?” — kérdezik.
A portás megremeg...
Százhusz pár csizma úgy kopog,
Akár a fergeget.

Az épületben összefut
Al- és feltiszti kar...
E vészterhes kisgazda-nép
— Uristen — mit akar?

Titkárok és tanácsosok
Rohannak, mint a nyúl
S nem egy zokogja: „Jaj, mi lesz?
Nekünk bealkonyul!”

Csak Mayer áll nyugodtan és
Igy szól: „Hadd jöjjenek!”
És jönnek is... előbb huszak,
Majd kétszer ötvének.

S megállnak a miniszter úr
Előtt, mint bösz Botond
S a százhuszaknak szónoka
Nadrágot rántva mond:

„Kegyelmes úr... hm... hm... izé...
Azért jöttünk... no... hát...
Hogy átadjuk alássan a
Díszpolgár-diplomát.”

HURRÁ, ITT AZ ÚJ VALUTA!

A „Magyar Orvos” január 1-i számából vesszük e rövidke hírt:

„Egy előkelő kollégánk (sefész) elvált a feleségétől. Igen nobiles körülmények között történt a válás és megegyeztek az összes formalitásokban. Kollégánk úri gesztussal vállalta, hogy a válás az ő hibájából mondassék ki és a tartásdíjban is vita nélkül megegyeztek. Az ezirányú megállapodás a közjegyző előtt a következő, nem mindennapos típusban történt: A havi tartásdíj egy vakbélműtét minijenkori, közepes vagyoni viszonyok között élő páciens által fizetendő árának felel meg, a vakbélműtét ezidőszerinti középhonoráriumát 250 pengőben számítva.”

Ennek a történetnek a zamatát az adja meg, hogy szóról-szóra igaz. A búza-
valuta után megszületett a vakbél-valuta.

TITKOS ILONA KRISZKINDLIJE ÉS A KÖZÖNSÉG, AMELYNEK BEADTÁK

1.

„**T**itkos Ilona karácsonyra egy hangos mozi felvevőgépet kapott, leadóval együtt, úgyhogy ő saját magát s a környezetét bármikor felveheti s le is játszhatja, kapott továbbá egy arany cigarettatárcát valódi borostyánkővekkel, 27 zafírral és briliánsokövel, kapott briliánsokkal kirakott clipset, egy arany pezsgőkeverőt zafir-cabochonokkal kirakva, két hatalmas kékrókat egymásba kapaszkodva, egy fésülködőkészletet teknőből, strucebőrből retikült, egy régi valódi Aubusson-szőnyeget, festményeket, egy pár antik miseruhát, ugyancsak antik díványpárnákat, 100 darab legszebb slágerlemezt.”

2.

Karácsony után, újévi ajándékkul ezt a kellemes, bizsergető hírt kapta az a közönség, amely a színészek és színésznők legszemélyesebb dolgai iránt való kíváncsiságát képtelen magában leszerelni. Hogy kikből rekrutálódik ez a publikumréteg: csak sejtem, de nem tudom és ha pontosan tudnám, akkor is azt mondanám, hogy inkább csak sejteni akarom, tudni róluk minél kevesebbet. Azt viszont tudom, hogy újévtől máig az a néhány száz kesergő lateiner meg lateinerfeleség, hivatalnok, hivatalnoknő, kereskedő, iparos, munkás, munkásnő, akikkel találkoztam, egészen mástermészetű dolgok iránt érdeklődött, olyanok iránt, amelyekre még csak emlékezni sem lehet anélkül, hogy az embernek ki ne forduljon a falat a szájából a tehetetlen keserűségtől. Ezek a nagyon derék, szörnyen szerencsétlen emberek mind olvasnak újságot — ha másképp nem jutnak hozzá, kölesönkérk vagy a lapvállalatok kirakataiba tett hírekkel csillapítják a Messiásvárusukat — és minden szentekre, sőt az élő Istenre esküszöm, tisztelt Társadalom, hogy egyetlenegy sem fordult hozzám csillogó szemmel, mondván: „Mit szól hozzá, szerkesztő úr, milyen remek ajándékokat kapott Titkos Ilona!”

Aki pedig azt hinné, hogy itt most a jeles primadonna ellen fogok kirohanni, az nagyon téved. A nagy Titkos Ilona és minden kis Titkos Ilona okosan teszi, ha boldog karácsonyt szerez magának s mi, szürke halandók, akiket egy sikerült „bejgli” is kielégít, legyünk boldogok, hogy vannak még dúsan felszerelt karácsonyfák és hogy az örökzöld gallyak még elbírják a ráaggatott mozi felvevőgépet, dupla kékrókat, huszonhét zafirköveket... hála Istennek, hogy a sirmalak fekete óceánjában van még egy-két sziget, ahol jól érzik magukat az emberek és örülni tudnak ennek a jaj, de nagyon kurta életnek. Nem hinném, hogy ezért bárki józan és morális ember irigyelni tudna egy istenáldotta művésznőt. Határozottan Tamás vagyok benne.

3.

De az égre: mi közöm hozzá? Minek dörzsölik — teszem azt — a feleségem orra alá azt a cirka százötvenezer pengő értékű kriszkindlit? És minek a többi feleségek, menyasszonyok, vagy csak szeretők orra alá? Mért rontják el a mi szerény, szolid, kis karácsonyi örömeinket? ... azt a csöppnyi boldogságot, amit egy üveg parföm, pár kesztyű, hócsizma, selyemharisnya, zserbó jelent a nőnek, köztük nem egy olyannak, akít ha nemzetközi kulturversenyt rendeznének nők számára, bátran az első sorba állíthatnánk. Ezeknek a kulturált asszonyoknak és leányoknak a férjükbe, a vőlegényükbe, az udvarlójukba vetett hitét sokkal nagyobb erkölcsi tökének vagyok bátor minősíteni, semhogy azt közszemlére bocsátott primadonna-fetisizmussal gyöngíteni szabad lenne. Közérdeket állítok szembe a bár jogos, de nem üdvös hatású magánérdekkel. S meg vagyok győződve, hogy Titkos Ilona

és az ő társnői az elsők, akik megértenek és mellém állanak. Végre is ők nem azért kapják a pazar ajándékokat, hogy egy sötéten gomolygó, már-már vésszesen morajló tömeg céltáblájának tegyék ki őket. Ők, szegények, csendben és visszavonultan szeretnének örülni a szerencsésüknek és bizonyára fogcsikorgató kétségbeesés rázza meg gyöngye idegzetüket, mikor nagy nyomtatott betűkben teregetik a lecsapni készülő mohó nyilvánosság elé az ezüsttrókákat, a briliáns aranytárcákat, igazgyöngysorokat, ezer meg ezer egyiptomi cigarettákat, Nubia párdúcborét, India elefántcsontkészletét, Nyugat és Kelet minden drágaságát... Okos asszonyok ám a primadonnák, self made woman valamennyi, alulról jött mind, olyik az élet legmélyebb pincerétegéből (s én annál többre becsülöm, minél mélyebbről jöttek), — ne higgyék, hogy ne tudnák hajszálpontosan lemérni, mit árt nekik a százötvenezer pengős kriszkindli kikürtölése olyan időben, amikor...

4.

... **A** mikor tegnapi dúsgazdag nagykereskedők hónapos albérleti szobában húzódnak meg a feleségükkel, amikor odakint, a perifériák menházáiban három-négy nyelven beszélő úrinők kolduslevesen tengődnek, amikor húszéves leányok könnyes szemmel, ziháló mellet kacérkodnak januári estéken a Duna jeges vizével, amikor a mosónőm azt meséli, hogy a férje állástalan középiskolai tanár, amikor Dömösön agyagbarlangban kuporognak és éheznek a félig meztelen családok... A primadonnák igen józan és okos lények, akik megvannak győződve róla, hogy „jókedvében teremtette őket az Isten” sok szomorú ember mulattatására, de azt is tudják, hogy — mi van a hátuk mögött és mi izzik a talpuk alatt. Lám, Fedák Sári és Varsányi Irén azt mondják: „én soha nem szoktam kapni kriszkindlit, én mindig csak adni szoktam” — és biztos, ha Titkos Ilonát kérdezik meg, ő sem azzal dicsekednék el, amit kapott, hanem azzal, amit adott. Oh, mert százszor nagyobb gyönyör adni, mint kapni és ezerszer okosabb anno 1931 hallgatni arról, amit középeurópai mértéken túl kap az ember, akár született hercegnő, akár Ferenc József-korabeli bárónő, akár világháború utáni primadonna. S ahogy ismerjük Titkos Ilonát, meg a többi nyilvánosságra cipelt kolléganőit, nem kételkedünk benne, hogy nagyon, de nagyon rossz újévük lehetett, mikor a Városi Színház és Új Színház nyomorgó, éhező tagjairól szóló tudósítások után az ő fejedelmői ajándékaik pergőtüzével árasztották el a rongyosakat és koldusokat. Ha előbb megkérdezik tőlük, nem kerül nyomdafesték alá a dolog. Úgy éjnek!... illetve...

MOLNÁR JENŐ

Férjek

— Hála Isten, nem panaszkodhatok. A feleségem meg én mindenben egy vagyunk.

— Mink több vagyunk. Mink tíz vagyunk.

— Hogy-hogy?

— A feleségem: egy, én pedig: nulla.

Egy ferencvárosi mama kutatni kezdett a tizenhét éves lánya fiókjában. A többi közt egy sajátkezűleg írt újévi kívánságot talált, amelyet a leány önmagához intézett. A kívánság így szólt:

— Azt kívánom magamnak az újévre, hogy kapjak egy jó férjet, egy szép szeretőt és egy gazdag barátot.

„Budapest“

— Láttá-e már Budapestet éjjel?

— Mi az, hogy láttam? Szívtam is.

— Miskolczi főügyész gépirónője nagyon megörülhet egy-egy újabb vádiratnak.

— Miből gondolod?

— Rőgtön lekopogja.

TUDOMÁNYNÉPSZERŰSÍTÉS

ÍRTA: MÓRA FERENC

Cikket olvasok róla egyik hivatalos kultúrpolitikusunk tollából. Örül neki, hogy milyen nagyszerű haladást tettünk mind az utolsó tíz esztendőben a tudományok népszerűsítése terén. Hát hogy jobban örüljön, én is feljegyzek néhány esetet a praxisomból.

Ásatok valahol a környéken. Nem is napokig, hanem hetekig. Napról-napra szaporodik a vendég. Bácsikák, nénikék, akik ráérnek napszállatig a szájukat tátani. Kútra szaladozó eszemadták, akik csak éppen odapislantanak az ósanyák csontjaira, aztán tréfás ijedtséggel elvihognak. Kaputos ember is van a publikumban, de ritkán. Őket nem érdeklik az ilyen bolondságok, különösen a maguk határában s ezzel én nagyon ki vagyok békülve. A paraszt csak tudatlan s azt lehet tanítani. De az iskolázott ember műveletlen s ő akar tanítani engem a magam mesterségére.

— Hát mégis csak csatatér volt ez, igazgató úr, — azt mondja az egyik. Mestersége szerint tanult ember és hozzá hivatalos ember is. Imponálni akar nekem is, de különösen a napszamosaimnak.

— Mért gondolja, hogy csatatér volt?

— Hát másképp hogy kerülhetne ide ennyi csonttetem? Csak háborús folyómanánylehetett ez itten.

Aki ilyen szépen beszél, abba én mindig szeretném belemártani a csontvázkaparó kést. De lehet, hogy ez csak irigység, mert én nem tudok ilyen szépen beszélni. Erőt veszek magamon és illedelmesen fűzöm tovább a szót.

— Igaza lehet önnek. Úgy tetszik képzelni, hogy csata után összeszedték a halottakat és eltemették?

— Persze.

— Persze. Szép gondosan, kétméteres sírt ásva minden vitéznek. Aztán a fazez-kasoktól bögrét vásároltak, azt a fejéhez tették a halottnak. Továbbá kocsit küldtek az özvegyéért, meg az árvájáért, azokat is idehozatták, agyonverték és eltemették őket, hogy a dalia ne únja magát olyan nagyon a föld alatt. Ugy-e, így tetszik képzelni?

Az emberem elérte a malíciát és sietett a maga csacsiságát az iskolára fogni.

— Hát akkor nem igaz az, amit az iskolában tanítunk. Az csak olyan mese, ugy-e bizony?

— Micsoda, kérem alássan?

— Hogy például a mohácsi csata után az az izé, az az úrhölgy eltemette a holtakat... Hogy is hívják csak a nagyasszonyt? Az a Tormay Cecil.

— Tormay Cecil...?

— Pardon, pardon, hiszen az más, Teleki Blankát akartam mondani.

Másik diplomás ember. Valami üzenettel keres a hivatalomban. A helyettesemhez vezetik, aki az előző napi zsákmány kicsomagolásával van elfoglalva s éppen valami gepida menyecskének a csontfésűjét kögíti szerves egésszé, a gyerekkorom tudományos nyelvével szólva. Ő fogadja a látogatót s megmondja neki, hogy én oda vagyok ásatni.

— Mit ásat?

— Ilyeneket ni! — dicsekszik a kollégám a fésűvel.

— Érdekes. Fésű. Mennyi idős lehet ez, doktor úr?

— Van vagy ezeröttszáz éves.

— Hallatlan, hogy ennyi ideig megmarad. Ezeröttszáz év! És tessék mondani, celluloid ez?

Ez még a háború után történt. Vendégem volt a múzeumban, valami pesti nagy bankember. Végigfecségtük a múzeumi termeket s mivel olyan kedves volt, hogy érdeklődést szimulált minden iránt, elmeséltem neki a Gondrecourt tábornok úrral való esetemet. Aki nagyon rossz néven vette, mikor a mammutfogról azt mondtam neki, hogy az mammutfog.

— Nézzék, — fordult méltatlankodva a kíséretéhez, — ez az úr el akarja velem hitetni, hogy volt a világon olyan állat, amelyiknek ekkora foga volt!

Ahogy bevégzem a történetet, azt mondja rá nevetve a pesti bankgenerális:

— Szóval nem ugrott be a francia?

— Hogy-hogy? — nézek rá értelmetlenül.

— No ne bolondozz, — azt mondja — csak nem akard most már én velem is elhitetni, hogy egy ma dá r n a k ekkora foga lehetett? Hiszen tudja az ember, hogy a mammut nagy volt, dehát kicsoda száj kellett volna ahhoz, ha ez fog lett volna?

Miután hamarosan tisztázódott, hogy ő griffmadárra gondolt, de a mammut sohasem volt griffmadár, okosabb témára tértünk át. Anita Berberről kezdtünk beszélgetni. Akkor az ugra-bugrált az események homlokterében.

Akinek pedig kétsége van ezeknek a történeteknek a hitelessége felől, az nézzen szét maga körül és tegyen próbát okos, tanult, iskolavégzett emberekkel: mit tudnak nemrég elmúlt évezredekről, nem ásatag állatokról, hanem annak a természetnek mindennapos életéről és csodáiról, amelyre maguk is beletartoznak? Hányan tudják a nevet annak a kékes szikrázású csillagnak, amelyik esténként a fejük felett tündöklök a zeniten? Vagy hogy melyik fa a gyertyán és melyik a juhar, vagy hogy ősszel mért esik le a levél a fáról és mért piros az egyik és mitől sárga a másik? Vagy hogy mit tesz az, mikor az ujságban t e k t o n i k u s földrengésről olvasnak és hogy mért nem kell elhinni az ujságoknak, amikor azt írják, hogy a magyar paraszt különb kávét iszik, mint az abessziniai nyegus, mért most már maga termeli a kávét hol Kécskén, hol Orosházán?

Ezek nem szakdolgozok, hanem elemi dolgok, ez az úgynevezett általános műveltség, amit mindenki tanult a középiskolában, de mindenki elfelejt. Nem a tanárok miatt, az iskola a hibás, a rendszer, amelynek nincs lelke. Sokat definiálnak és szisztematizálnak s eközben a természethistóriából elvesz az eleven élet, mint ahogy az ablativus abszolatus keresése közben elvesz Horatius és Lehr Albertben elvesz Arany János. A mai rendszer nem előkészíti a tudományok szeretetére, hanem elremit tőle az egész életre.

Kereskedőbál előtt

Önagysága készülődik

A férj már teljesen „kész”

Alfonz körül

— Olvastad? Ha Spanyolországban a köztársaság győz, Alfonz király elmenekül és a Szepességben fog letelepedni.

— Na hallod, akkor alig lesz valami változás az életmódjában.

— Hogy-hogy?

— A köztársaság győzelme után a Szepességben fog élni, most pedig szepegésben él.

— Móricka, mondj egy mondatot *haben* segédigével.

— Ihre Frau kann man haben.

HA A SZTÁR-RENDSZER AZ IRODALOMBA IS BETÖRNE...

...ilyen hírek jelennének meg az újságokban:

1. *Herczeg Ferencet* a *Budapesti Hirlap* elcsalta a *Népszava*. Cikkenként ezer pengőt fizet az illusztris írónak, de Herczeg kikötötte, hogy hetenként csak két cikket köteles írni. Fizetésen kívül szakszervezeti igazolványt kap, amely féláru mozijegyre és sztrájkra is jogosít. A sztrájk idejére fizetése dupláját kapja.

2. *Zsilinszky* Endrénék a *Magyar Hirlap* havi tízezer pengő fizetést ajánlott fel. Ez a szerződési ajánlat páratlan a maga nemében, mert a fejedelmi honoráriumért Zsilinszky nem tartozik írni. Sőt. Tilos neki.

3. Az *Uj Nemzedék* fényes ajánlatot tett dr. *Szabó Lászlónak*. Százezer sékelt fizet neki, ha Miklós Andor lapjait ott hagyva, az *Uj Nemzedék* hasábjain engedni ragyogtatni csillagát. *Szabó László* gondolkodási időt kért, hogy az ajánlatot az illetékes rabbisági hivattal megbeszélje.

4. *Milotay* Istvánnak az egyesült zsidó felekezeti sajtó évi százezer dollárt biztosított az esetre, ha vezércikkeiben és beszédeiben többet foglalkozik a zsidókkal, mint az utóbbi időkben, amikor is határozottan ellanyhult a zsidózó irányzat a *Magyarság* hasábjain. A zsidó felekezeti sajtóra nézve ugyanis életkérdés, hogy az antiszemitizmus ne csak az intézményekben, hanem a napisajtóban is állandóan kifejezésre jusson. *Milotay* a felajánlott összeget nagylelkűen az öngyilkos pesti kereskedők özvegyeire és árváira cédálta.

5. *Hevesi* Sándor száz pengő előleget helyezett kilátásba *Molnár* Ferencnek, ha egy testhezálló vígjátékot ír a Nemzeti Színház számára. A világhírű szerző azzal utasította el az ajánlatot, hogy hazafias érzése tiltakozik a Nemzeti Színház költségvetési egyensúlyának ilyen kíméletlen megbolygatása ellen. Közpénzekkel csinýján kell banni.

6. *Bernard Shaw* visszautasította a *Borsszem Jankó* ajánlatát, mellyel tízezer fontot garantált neki, ha szatírát ezentúl kizárólag nekünk írja. *Shaw* azt válszolta, hogy ilyen olcsón nem hajlandó viccelni és hogy ne csináljunk vele vice-laphoz méltatlan viceket.

Demokrata-Színház

„A család esze”

Óriási riadalom a 2 méter magas férfiak közt

Svájci tudósítónk jelenti:

Arra a hírre, hogy Mrs. Boulter, a 190 centiméter magas francia-angol hölgy — aki a szerencsétlen dr. Hofer Kunót St.-Moritzban agyonlőtte s aztán mellbelőtte magát — gyógyultan hagyta el a szanatóriumot, óriási riadalom támadt a Svájcban tartózkodó 2 méter magas férfiak közt. Eddig 35 amerikai, 78 angol, 17 skandináviai és 2 magyar hagyta el menekülésszerűen a svájci üdülőhelyeket.

BORSSZEM JANKÓ A SZÍNHÁZBAN

Lakatos László a Lipótváros színházában „Lipótváros” címen a Lipótváros erkölceseit szerkesztette ki. Bár Lakatos műve, szó sincs kuledrámáról, mit az is bizonyít, hogy a darab a Terézvárosnak is tetszett.

Egy színiigazgató sóhaja

A MÁV eltörli a szabadjegyeket?... Bár nálam váltanak meg a jegyüket azok, akik a jövőben szabadjeggyel fognak utazni.

STATISZTIKAI HIVATAL

NEHOGY ESZÜKBE JUSSON AZ URAKNAK A SZÍNHÁZAM NÉZŐTERÉN IS NÉPSZÁMLÁLÁST TARTANI! NEM SZERETEM, HA FROCLIZNAK.

PESTI SZINIIGAZGATÓ

A bonviván aggodalma

Az ismert pesti bonviván nemrégiben megint völegény volt, de visszament a partija.

— Mi az? — kérdezték a barátai. — Miért nem mered rászánni magad a nő-sülésre?

— Kabalából.

— Hogy-hogy?

— Tudjátok, eddig már tizenkét partim ment vissza közös beleegyezéssel és félttem, hogy a tizenharmadik esetben nem fogok tudni megegyezni a menyasszonyommal.

Vaszary Piroska megint nadrágszerpben lép fel és olyan sikere van, hogy örömeiben majd kibújik a nadrágjából.

FIRHANG MÖGÖTT

SALAMON BÉLA, aki szabad óráiban lelkes sportbarát, a Vígszínház előtt találkozik Lakatos Lászlóval. A komikus csakhamar a futball-mecsekre tereli a szót és közvetlenül megkérdézi Lakatos-tól:

— Ön még mindig Ferencváros-drukker?

A kitűnő író a Vígszínház plakátjára mutat:

— Nem. Néhány nap óta már Lipótváros-drukker vagyok.

*

KABOS GYULA sétálni viszi a kisfiát. Amikor egy hosszú kerítéshez érnek, a gyerek rámutat a kerítésre:

— Mondd, papa, mi ez?

— Kerítés, fiam.

Néhány lépés után a kisfiú megint rámutat a kerítésre:

— És ez?

— Kerítés.

Egy fél perc múlva:

— És ez?

— Kerítés.

A kisfiú összekulcsolja a kezét és rimánkodva mondja:

— Apu, ez már nagyon unalmas... mondjal valami mást.

*

A VÁROSI SZÍNHÁZ egyik színésze mondta a barátjának:

— A patialai maharádzsát körül kellett volna vezetni a Városi Színházban, legalább olyan helyen is lett volna, ahol otthonosan érzi magát.

— Otthonosan?... Miért?

— Mert a Városi Színházban akkor ázsiai állapotok voltak.

*

A TÁRSALGÓBAN egy bukott ujdonságról beszélnek. Azt mondja az egyik kómikus:

— Nem értem, mért vették le olyan hamar a műsorral ezt a darabot, mikor még olyan kevesen látták!

Kedves Hegedűs Sándor!

Régen spórolok rá, Sándorkám, hogy megnézzem valamelyik háromfelvonásos darabodat. Ezek a haszontalan pesti színigazgatók mintha csak összebeszéltek volna: nem akartak hozzásegíteni, hogy főntemlített takarékoságom gyümölcsét élvezhessem. De azért nem csüggedtem. Olyan legény, mint te, nem adja át magát az asztalfiók számára dolgozó drámaírók közös sorának. Ki fogod te vágni magad a tömegsírból, — gondoltam — akár úgy, hogy addig traktáld anekdotákkal és szöveccel azt a csökönyös direktort, míg kegyelemre megadja magát, akár úgy, hogy újabb ezer novellát vágsz a fejéhez jogos felháborodásodban. Hogy, hogy nem, — ez a te titkod, drága Sándor — a Nemzeti Színház direktora észrevette, hogy tizenhét színművel vagy vemhes és jószívvel könnyíteni akarván rajtad, a Kamaraszínházban deszkára pöndörítette „A játékos”-nak elkeresztelt „A márkí” című drámádat. Másik két színházban is főpróbát tartottak azon a péntek délelőttön, de én baráti szeretettel a te főpróbádra mentem. Isten ments, hogy ép akkor legyek távol, amikor az érett gyümölcs lepottyan.

Ha a piros függöny kémlelő nyílásán kikukucskáltál, biztosan láttál is s ha láttál, már lényegesen kellett, hogy csökkenjen a premiérlázad, mert tudod, hogy szimpátiával kísérem minden dolgodat, a bohém bakugrásaidat, a kedves műdühöngéseidet, az igazi mókáidat, az ájropéerségbe ojtott fanyar vadóc-tempóidat, amelyeknek hálás közönsége vagyok. Azt hiszem, izgatottabb voltam nálad... tudniillik borzasztóan féltem, hogy szégyent hozol a fejemre. (Így vagyok minden más jóbarátommal is, aki színpadra áll ki, noha nincs rá szüksége, hogy ilyen élet-halál produkcióknak tegye ki magát.) Az első felvonás első jeleneteitől nagyon megijedtem. Hiszen ez a Sándor papíros-erdőbe tévedt!... Úgy pattogtak a szók férfi- és női ajkáról, mintha egy sznob álírodalmi zsúrján minden meghívott köteletségének tartanár levizsgázná kultúrtörténelemből, aforizma-tanból és a mai zurnalisztika emlőin szedett műveltségéből Alig tizenöt perc után (ami tizenöt évnek számít színpadon) megjelent Vízvári Mariska. Egyet-kettőt mondott, egyet-kettőt mozdult és — a papíroserdőben fölfedeztem az embert. Az első embert. Emberszagot éreztem. Tehát: színházban vagyok, kezd érdekelni a dolog. Lássuk csak!

Jön Uray Tivadar. Szemtelen, hódító európai főlény az arcán, a tartásán. Még hozzá herceg is. Imponál az amerikai pénzeszsákoknak. Főleg a pénzesretikülőknek: az asszony népnek. Egy amerikai nábob, aki ugyanabba a nőbe szerelmes, akit Uray már a magáévá tett, elmosódott körvonalú, bizonytalan és valószínűtlen. A férfi, akinek a feleségén ketten is akarnak osztozkodni, szintén vértelen. Vízvári Mariska eladólánya: dettó. Marad tehát az amerikai komika és egy európai bonviván. Bravó, Sándor, ezt jól csináltad... De az első felvonás végén üres jelenetre szalad le a függöny. A tízperces szünetben attól tartok, hogy találkozom veled. Nagyon elvennem a kedvedet a további felvonásoktól, pedig... nem lett volna igazam, mert a második felvonásnak attól a jelenetétől kezdve, hogy a herceg szembe kerül a nábobbal, egyszerre másképpen kezdett figyelni a disztíngvált nézőtér. Nini, hiszen ez határozottan érdekes... Egy kikoszarozott szerelmes, aki a szerencsés vetélytársat úgy akarja térdre kényszeríteni, hogy a kártyaadósságából eredő kötelezvényt magához váltja és vergődő áldozatát a markában tartva, azokat a szerelmes leveleket akarja kizsarolni tőle, amiket a közösen imádott nő írt hozzá. Nem rossz, Sándor, nem rossz... És nagyon jól van megcsinálva a következő nagy jelenet is Uray Tivadar meg a nő között. Ellenben megint szerencsétlen a felvonásvég. (Sándorkám, ki tanácsol el téged a jó felvonásvégektől?)

Az újabb felvonásközben már hajlandó volnék találkozni veled és rábeszélni,

hogy meglévő tizenhét darabodat újabb tizenhéttel szaporítsd, ami nálad — ugy-e? — pár hét alatt megvan. Jön a harmadik. Meglepetés! Uraynak pénze van, kifizeti a zsaroló, piszok nábobot. A hűtlen asszony mégis le van leplezve. Ő maga árult el mindent az urának, aki — oh, Amerika! — megbocsát. (Happy end I.) Most gyors iramban kiderül, hogy Uray nem szélhámos, hanem tényleges gazdag, békebeli aranyfrankokkal (Happy end II.), továbbá Vízvári Mariska flapperkedő lánya fülig szerelmes belé, a hercegi koronájába és minden egyéb szabályos bonviván-kellékbe. (Happy end III.) Végül maga a dráma is, vígjátékká alakulván át, véget ér. (Happy end IV.) Skajach, — bólint Hevesi Sándor és én boldogan mondom: hiába no, ez az ifjabb Hegedüs Sándor... büszke vagyok a barátságára.

Sándorkám, megúszta a dolgot. Nincs nagyobb baj. De a (majdnem) sikeren is lehet okulni. Az egyik az, hogy ne beszéltesd „ex cathedra”, illetve „ex soirée” az alakjaidat, a másik, hogy ha drámát írsz, ne csapj be és ne csavard át vígjátékká, a harmadik: beszélj össze a kartinahúzóval, hogy a legérdekesebb jelenet után eressze le a függönyt.

Várom a régi tizenhét és az új tizenhét darabod bemutatását. Engem nem lehet olyan könnyen lerázni. Ölel szerető híved:

MOLNÁR JENŐ

Farsangi gond

— Valami eredeti maszkban szeretnék megjelenni az inzolvens kereskedők bálján. Hm... talán legstílszerűbb lenne egy gázmaszk.

— Mi a különbség az optimista és a pesszimista között?

— Tégy eléjük egy darab sajtot. Az optimista csak a sajtot látja, a pesszimista csak a lyukakat.

REB MENACHEM CICESZBEISZER SZÖRNYŰ ÁTKOZÓDÁSAI

— Oz általános munkanélküliségbe edjedül o te hajadon lánygod ledjen adjonstrapálva o titkos munkahelyeken!

— Oroszországba ledjél te edj momarchista és Madjarországgon edj bolszevista!

— Járjon neked o foljó fizetésed oz Uj Színháztul és a régi követelésed o Sebestyén Gézátul!

— Tizenkét gyereked ledjen és neked külljön kitűlneni o népszámlálólapot!

— Saksupán február 29-ikére engedéljezzzen teneked o MÁV szabadjegyet!

— Edj si-kirándulás otán csússzon le o te feleséged oz erényg útjárul!

A Laudon-kávéházban

Kardos azt mondja a kávéházban Krausznak:

— Képzeld, a feleségemnek ikrei születtek.

Krausz megcsóválja a fejét:

— Hányadik gyerek ez már nálatok?

— Eddig volt kilenc, ehhez jönnek ezek az ikrek, az tizenegy.

— Barátom, — mondja Krausz — ha ez nálatok így megy tovább is, neked direkt jót fog tenni a népszámlálás, mert egyedül nem fogod győzni számolni ott-hon a gyerekeket.

„Kirobbanással fenyeget a kigazdák elkeseredése“

Otthon, a gazdakörben

Budapesten, a minisztériumban

— No, csak kerüljön az a Mayer miniszter a szemünk elé!... Majd megmondjuk mink neki!

— Boldogok vagyunk, hogy láthatjuk kegyelmes urunkat és bemutatathatjuk a falu hódolatát kegyes színe előtt.

Egy füst alatt

— Mondd... igaz, hogy Gömbös és Fábián kibékültek?

— Mért?... Történt valami?

— Ugy tudom, egy füst alatt vannak.

— Ne mondd!

— De igen. Gömbös is, Fábián is Sztambul-cigarettát szí.

==

A szoba és a gyermek

— Ennek az embernek nagyon jó gyerekoszobája volt.

— Az lehet, csakhogy nagyon keveset volt odahaza.

Vidéki cirkusz

Pécskán vándorcirkusz produkálja magát. A kikiáltó néhány bűvészműtárvánnyal akarja becsalogatni a közönséget, de előbb így szól:

— Ez nem szemfényvesztés, tessék meggyőződni róla. Bárki idejöhet és ellenőrizheti a mutatványomat.

Vidéken az emberek szégyenlősek. Nem jelentkezik senki. Végre egy kisfiú bátran odamegy a bűvészhez, aki fennhangon mondja:

— Ugy-e, kis barátom, mi még soha az életben nem találkoztunk?

— Soha, papa — felel a fiú. (S. H.)

Pöstyén meg a skót

Kedves Borsszem Jankó! A skót évek óta szenvedett reumában és minthogy seholsem talált gyógyulást, több londoni barátja tanácsára Pöstyénbe utazott.

Négyheti kúrát tartott. Vele egyidőben még vagy huszan kezdtek kúrát és valamennyien kigyógyultak. Csak a skót panaszkodott a szaggató fájdalmai miatt. Orvosa értetlenül állt a szinte páratlan eset előtt és szemrehányásokat tett magának.

A skót egyik ismerőse megnyugtatta:

— Hagyja, doktor úr, nincs ennek semmi baja.

— De hát akkor mért fájlalja úgy a tagjait?

— Ugyan!... Ez olyan smucig ember, hogy még a reumáját sem hagyja itt maguknak.

— *Fiúk, a multkor megmagyarátam nektek, hányféle osztályba lehet sorozni a föld terményeit. Na, mondd nek nekem, Csapó Gyuri, melyik osztályba tartozik például a krumpli?*

— *A munkásosztályba, tanító úr kérem.*

Garami Ernő töpreng:

— Ebben a városban mindenki passzív. Pont én legyek aktív?

Igazgatósági ülés

— Uraim, a gazdasági helyzet napról-napra válságosabb. Attól tartok, kénytelenek leszünk elbocsátani — az egyik irodaszolgát.

Pót-jövedülés

az 1931. esztendőre *)

A jövedőt tudni ime eljövéték,
Ezt elmulasztani kár volna és vétek.
Eljöttetek újra régi hű barátok,
A jövedő titkát ime hát halljátok:

A sors csapásától most már ne féljeteK,
Atyai kormányunk gondja van véletek.
A világnak rendje ennél fogva fordul,
Ahol eddig csöppent, ott ezentúl csordul.

Pénzzel áll a házhoz majd az egzekútor,
Megpenészedhetik tőle minden bútor.
Az államtól kapunk mindenféle jókat,
És adózni nem kell semmi porciókat.

Postának, gyufának lemegyen az ára,
A villamos sem száll — magas tarifára.
A házbértek pedig, akár Vilmos császár,
Ő büszke trónjáról szerényen alászáll.

Ami pedig legfőbb: dolgunk nem lesz
[semmi,

* Szerkesztőnk újévi „Csizió”-jára ez-
zel a verssel duplázott rá lapunk egyik
régii híve, mint alkalmi „százéves jöven-
dőmondó”.

Szalmaszálat sem kell majd keresztbe
[tenni.
Senkise fárassza se kezét, se eszét,
Mindent elvégez már ezentúl a — beszéd.

Legelső szerszámunk léssen a mi
[nyelvünk,
Nem arra való már, hogy véle csak
[nyeljük.

Ha a nyelvünket majd sebesen pergetjük,
A bajt, bút, bánatot pokolba kergetjük.

Maga szerencsését a szerint csinálja
Mindenki, amint majd működik a szája.
Magadra vess tehát, hogyha éhen

[maradsz
S ünnepnap se kerül asztalodra malac.

A száj-apostolok az igét terjesztik,
Indulatok tüzét erősen gerjesztik.
Akinek helyén van a szája és nyelve,
Mandátumot kaphat — zsoltárt énekelve.

De ha már beszélni nem akarsz vagy
[nem tudsz,
Dugd fejed homokba, mint az esztelen
[struce.

Hallgass, ne láss, ne hallj, — bár
[esztelenség ez,
De talán elég lesz — főzelék-feltétthez.

Czinege Jóska
vak látnok és éjjeli őr

Mi lesz belőlük, ha egyszer mégis lemondanak ?

Mi az a „sex appeal”?

Erre a kérdésre egy elmés bécsi író a következő népszerű választ adta:

— Sex appeal, das heisst: wenn ane* anen** ahnen lässt, dass sie anen lässt.

* Ane = eine, ** Anen = einen.

Im Westen nichts Neues
Csete-pathé film

Esernyöket, botokat, bűzbombákat, gumibotokat, boxereket, töröket, revolvereket, géppuskákat kéretik a ruhatárban letenni.

Trafikban

- Jónapot! Kérek tíz darab Nilust.
- Tessék!
- Kérem, cserélje ki őket, nagyon szárazak.
- Ha uraságod vizes Nilust akar, akkor menjen Egyiptomba!

Reb Menáchem Ciceszbeiszter üdvözlő távirata Balbo generálishoz

Gratulálok a nagy Océán hősi átrepüléséhez. Elismerésem jeléül Önnek jelenlegi nevéhez díjmentesen az Sz betűt adományozom. Tábornok úr, ön egy igazi balbósz.

Krishnamurti a Lipótvárosban

- Jaques, menjünk el Krishnamurti előadására — mondja ömagysága.
- Miről fog előadást tartani?
- Az illúzióktól való megszabadulásról.
- Ugyan kérek, — legyint a férj — mi szükségem van erre? Melletted én már minden illúziótól megszabadultam.

A híres primadonna elefántvadászatra megy. Hogyan? ... Már egy primadonnának is szüksége van elefántra?

A passzivitás körül

Podmaniczky: Hát te nem mész passzivitásba, Móric?

Rothenstein: Én passzivitásba? Hová gondolsz, Bandikám? A nők között én még legény vagyok a gáton!

Kedves Borsszem Jankó!

Mácsi néni látogatóban volt Ehrlichék-nél. Amikor távozik, behívják a kis Dolfikát és így szólnak hozzá:

— A Mácsi néni elmegy, mit kell ilyenkor mondani?

— Hál' Istennek! — mondja Dolfika.

ROYAL ORFEUM

MŰSORA
BRILLIÁNS

Sipőcz Jenő, polgármester

Városháza

Általános patkányirtás?... Na és mi lesz az általános poloskairtással?

Pesti Albérlők Ligája

FERENC JÓZSEF UDVARI EBÉDJE ÉS A BORSSZEM JANKÓ

Pápay István udvari tanácsos, néhai I. Ferenc József kabinettitkárja „Visszaemlékezések I. Ferenc József és IV. Károly királyra” című mindvégig lebilincselő és kitünő tollal megírt könyvében jegyzi fel az alábbi, ránk nézve különösen kedves epizódot:

„Egy zord téli délutánon, mikor az Albrecht utat (most Hunyadi János út) magas hó borította, az udvari ebédre az akkori földművelésügyi államtitkár, Matlekovits Sándor is meg volt hívva. Az államtitkár, pontosan kiszámítva az időt, bérkocsin indult a királyi várba. Az úton azonban a nagy hóban baja történt a kocsinak és vagy egynegyed órai késéssel érkezett a várpalota kapuja elé. A portás sietve nyitja a kocsiját és Matlekovits kérdésére, vajjon asztalnál ülnek-e már, azt felelte: igen, de felsőbb parancsa van számára, hogy fáradjon azért fel.

Egy lovagszímás, aranyhimzésű barnafrakkos udvari főbiztos várt már rá és közölte vele a legfelsőbb parancsot: Öfelsége meghagyta, hogy észrevétlenül, feltűnés nélkül üljön a helyére.

Midőn helyét elfoglalta, amely szemben volt az uralkodóval, a király mélyen a tényéjába nézve beszélgetett tovább és midőn Matlekovits utólérte a fogásokban a már étkezőket, — mert levestől kezdve végig szolgálták fel az egész étrendet — Ferenc József nyájasan szembenézett Matlekovitssal s mintha elejétől kezdve már ott lett volna, elegyedett vele beszédbe. Természetesen a fekete-kávét melletti szokásos cerceleben mélyen mentegette magát Matlekovits és hálásan megköszönte a királynak irányában többszörösen tanusított jóságát.

A legközelebbi vasárnap pedig a Borsszem Jankó élclapban egy sikerült gúnyvers jelent meg, amely így kezdődött:

Harangoznak délre,

Udvari ebédre,

De a Mátékófitz nem jön

A király elébe.”

Szterényi József báró az ifjúság nemi felvilágosítását sürgeti

„Örökbeadnám egészséges, szép fiacskámat. Cím a kiadóban.” — Három hónappal ezelőtt olvastam ezt az ajánlatot az egyik napilap apróhirdetési között, a „Házasság” rovat után következő „Különféle” rovatban. Elmentem a megadott címre.

Szobakonyhás proli lakás. A konyhában tűzhely, asztal, székek, két ágy, mosóteknő, három fakóarcú, kopott nő, egy alig kéthetes csöppség összezúfolva. Petróleumlámpa füstölög az asztalon, a mosóteknőből sűrű gőz száll: homály és bűz terjeng a szűk kis konyhában. A szobaasszony beszél az anya helyett, aki a teknő tövében apró sámlin ül, karjaiban porontyával és nem néz rám, a jövevényre és nem néz a kisfiára, csak ül megkövesedett mozdulatlanlanságban és nem hallja a szobaasszony szavait, amelyek róla beszélnek, az ő testének és lelkének kálváriájáról. A csöppség ott a karján már a második gyereke. Az elsőnek is a Rizmayer az apja, mert úgy hívják az embert. Tiszteletes férfi, ha lenne keresete, elvenné Olgát. Az Olga is tisztességes lány... azért, mert oda akarja adni a gyereket, ne tessék rosszat gondolni felőle. Dehát muszáj vele. Az első gyerekével nagyon sokat szenvedett, amikor az utolsó hónapjában volt, már dolgozni se járhatott, kosztot, kvártélyt meg nem adnak ingyen...

— Olga, mondjon már valamit! — Olga felocsúdik, szóra nyitja száját, de nem tud mit mondani. Néhány pillanatig tátva a szája, aztán csüggedten összecuszkja. Kérdéssel fordulok hozzá: — Kedves, annyit szenvedett az első kicsijével, tudta, mi vár magára, miért állt össze újra azzal az emberrel? — Rám néz, de mintha üvegblök volnék, tekintete keresztülhatol rajtam, rejtelmes messzeségbe, ismeretlen távolokba. Vergődve hullanak szájából az űreges, kongó szavak:

— Nem akartam, de kellett... Kell a férfi a nőnek!

...Kell a férfi a nőnek, kell a nő a férfinak. És a férfi megy a nő után, a nő megy a férfi után. És ha hegy van közöttük, megmásszák, há gát, átugorják, mert a szerelem legyőzi az osztályellentéteket, a vallási elfogultságot, a szülők makacsságát és legyőzi a józanságot, a félelmet, a szeggyent, a rettegést: omnia vincit Amor... A szerelem: nagyhatalom, szava parancs, ereje legyőzhetetlen, vigyázz, hogy boldoggá tegyen, mert akit nem repít fel a mennyországba, azt a pokolba taszítja le. Harmadik eset nincs.

A nemi betegségek ellen immár harminchét esztendeje küzdő Teleia-egyesület szexuálpedagógiai előadásokat tart a Társadalomegészségügyi Múzeumban. A legutóbbi előadást az egyesület elnöke, báró Szterényi József vezette be. Azoknak egy csoportjáról beszélt, akiket a pokolba taszított le Amor. A 356 ezer tagot számláló Munkásbiztosító Pénztár (ma O. T. I.) 1926-ban 37.100 tagot, 1927-ben 29.180 tagot, 1928-ban 30.400 tagot kezel nemi betegség ellen. Szterényi ezeket a megdöbbentő számokat nagyrészt az elhúzózott gyermeknevelés következményének tulajdonítja. A konzervatívizmusnak nagy létjogosultsága van az élet minden területén, csak egy területről kell kiirtani és ez a gyermeknevelés. Itt nem szabad megmaradni a régi, titkolózó rendszer mellett és szülőnek, tanítónak, papnak, orvosnak egyaránt fel kell világosítani a gyermekeket a nemi élet veszedelmeiről. A progresszív felvilágosítás metódusa követeli ezt, a gyerek növekedésével növekedjék a felvilágosítás mértéke és fel kell világosítani a nemi élet számos szakaszán tájékoztatlan felnőtteket is. Tudtukra kell adni, hogy vannak fertőző betegségek, vannak, melyek szerelem útján terjednek. A nemi betegségek ma már könnyen gyógyíthatók, velük orvoshoz menni ép annyira nem szeggyen, mint orvoshoz menni és bevallani, hogy gyulladásban van a torkunk, vagy reuma szaggatja a lábunkat.

A Teleia-egyesület főtitkára, a kitünő Emödy Aladár doktor, bejelentette, hogy az

előadás-sorozat végén szívesen veszik, ha a hallgatóság a gyakorlati élet szempontjából hozzászól e nagyjelentőségű kérdéshez. Engedjessék meg nekem, hogy megelőzzem a kitűzött időpontot és tudósításom befejezése gyanánt előadjam a magam nézetét. Bár nem mondok vele újat.

Hogy a nemi betegségek ilyen félelmetes mértékben tombolnak, ez nagyrészt gazdasági és erkölcsi okoknak egészségügyi következménye. A magyar házassági törvény megállapítja, hogy a lányok 16, a fiúk 18 éves korukban nemileg éretté válnak. Ha nem volna gazdasági nyomor és a lányok 16—18 éves korukban férjhez mehetnének, a fiúk 20—24 éves korukban családot alapíthatnának. Ha nem volna gazdasági nyomor és az egyes államok törvénybe iktathatnák azt az erkölcsi elvet, amelyet előbb-utóbb úgymint törvénybe fognak iktatni, tudniillik, hogy férfi és nő között az első szerelmi ténykedés automatikusan teljesérvényű házasságkötésnek felel meg, tehát házásoknak házasságon kívüli szerelmi ténykedése automatikusan bigámiának, — akkor nem kétlem, hogy tíz esztendő alatt tizedrészére csökkenne a nemi betegségek száma és azonfelül sok más égő probléma megoldása mellett, tizedrészére apadna azoknak a nőknek a száma is, akik sámlin ülve megkövesedett mozdulatlanlanságban, vagy pedig selyempaplan alatt fetrengve, ideg-sokkos rángatózásban, üreges, kongó szavakkal nyögik:

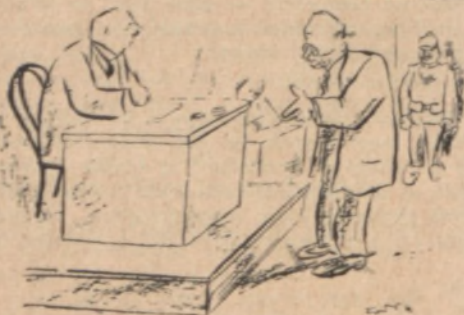
— Nem akartam, de kellett... Kell a férfi a nőnek!

GÖMÖRI LASZLÓ

A dohányzás ellen

liga alakult Amerikában, amely az alkoholtilalomhoz hasonlóan, azon dolgozik, hogy a nikotíntilalmat is iktassák tör-

vénybe. Ezzel kapcsolatban jelentik nekünk, hogy a M. kir. Dohányjövédék — ismerve az amerikai erkölcsöket — jelentékeny exportra rendezkedik be — Amerika felé.

— Foglalkozása?
= Kedő.
— Mi az, hogy kedő?... Talán kereskedő?
= Ugyan, kérem, melyik kedő keres máma?

— Igaz, hogy a Bethlen kegyelmes úr is erre vadászott a múlt héten, gazd-
uram?
— Igaz hát.
— Aztán mit ejtett el?
— A titkos választás tervét.

Olcóbban, mint bárhol
vehet a gyártónál,

Nedelko Sándornál

Budapest VII, Károly körút 15. sz.

90 éves cég

hátizsákot

minden méretben és formában,
továbbá **ponyvát, sátrat,**
zsákot és gazdasági köte-
leket stb.

HANGOS FILMEK

Mióta hangosfilm van, ritkábban járok moziba. Így vannak vele mások is, főleg azok, akiket a film a maga újszerűségével, a színpadi művészettől elütő karakterével, az átélt vagy költött események változatosságával vonzott. Mikor az első hangosfilmet a párisi Paramount-moziban megnéztem, (a tagadhatatlanul kedves Chevalier játszott, éneklő és mókázott benne felváltva angolul és franciául), eltökéltem, hogy lehetőleg tartózkodom a beszélő, éneklő, hörgő, sikoltó, csikorgó, ugató és egyéb hangosfilmek élvezésétől. Esztétikai doktorom megerősített ebben az elhatározásomban. Történt azonban, hogy néhány lelkes művészember felhívta figyelmemet

a „Paris sous les tois” című hangosfilmre, amelyet a „Forum” mutatott be („Párisi háztetők alatt”). Azt mondták: meg kell nézni. Megnéztem és el voltam ragadtatva. Igen, ez több, mint a némafilm és más, mint a színpad. Ez valami „sui generis” műfaj, amelyre érdemes volt időt, pénzt, ötletet, tudást, művészetet s ami a fő: párisi charme-ot pazarolni.

Mondanom se kell, hogy Pesten — megbukott. Néhány ezer „entellektüel” kíváncsi volt rá, de a nagy tömegek elkerülték. Pedig a filmdarab figurái éppen a nagyvárosi élet mélységeiből valók. Apache-ok, Pülcherek, gigolók, jasszok. Nálunk az „úri” jasszoknak sem kellett. Tehát az ő félművelt és egészen műveletlen asszonyaiknak, leányaiknak, barát-nőiknek és kitaratóiknak sem. Miért? Mert csupa stilizáltság, miniatűr-remeklés volt a játék, minden riktó mozilapedő-folt, borzaddlyósság és blöff nélkül. Még csak fényesen berendezett lokálokat, tündöklő palota-termeket sem nyujtott, már pedig enélkül nem mulatság a mozi a félművelt csöcseléknek és a mű-

veletlen előkelőségeknek. Látna a kudarcot, el voltam készülve rá, hogy az új hangosfilmek közül csak a tömegszéldítő gicsek számára lesz kegyelem a pesti piacon. Nehezen felelsiklandozott érdeklődésem tehát ismét leszerelődött a hangosfilmmel kapcsolatban és megelégedtem a színházak bevált produkcióival.

Jött azután a Byrd-féle délsarki expedíció filmje. Megint csak nem a nyomtatott kritikák és reklámok, hanem barátok biztatására tökélttem el magamat, hogy bemegyek a moziba. Felejthetetlen élmény volt. Sablonos sport-teljesítmények iránt érzéketlen vagyok. Hidegen hagy, hogy X. amerikai, vagy Y. európai ugrik-e félcentivel magasabba, hogy ez vagy az a csapat rugdalja-e ügyesebben a labdát, tapossa-e keményebben a vizet, feszíti izmosabban az evezőforgató karjait, — ez tréning dolya, nincs benne semmi fantázia, semmi újszerű, lélekemelő, vagy elgondolkoztató. Csak sport. Elismerem: helyes, okos, szükséges sport, — amely a fiatalságnak nélkülözhetetlen. (Korosabb férfiak lehetőleg ki-mélték a szívüket. Eddig csak olyan nyolcvan éves öreg izraelitákat ismerek, akik fiatal korukban semmit, vagy csak nagyon keveset sportoltak.) Byrd és társai nem vitték előbbre a tudományt, végre is, hogy a Föld sarkán jégvilág van, azt régóta tudjuk, de gyönyörű a munkájuk, heroizmus és lendület van benne, az a bizonyos kockázatása az életnek, amit még akkor sem szabad leki-snyelni, ha egy köműves a nyolcadik emelet magasságában egy szál deszkán dolgozik, vagy mikor a bányász leszáll a tárnák poklába, anélkül, hogy víztészégi éremre, vagy világhírű filmfelvételle pályázná. Gyönyörködöttem és megrázott, fölemelt és lesujtott a Byrd-film és lelkendezve, aggódva adtam át magam az expedíció sorsának, résztvettem benne, halálosan izgultam, szorongtam és boldogan föllélegzettem, amikor a jégtörő hajó hazavitte a bátrak kis csapatát, a nem kevésbé hősiesség kutycaravánna.

Ettől a filmtől megint kedvet kaptam a mozilátogatáshoz. Szerencsém volt: a „Rádus” új Metro-Goldwyn-filmjét, a „Hallehuja”-t választottam. A Mississipi-menti négererek életét mutatja be ez a nagyszabású film. Olyasmit ad a rendező King Vidor, amihez alig jut európai em-

ber. A daliás termetű, karcsú néger férfiakat látjuk munka közben, mulatság közben, belepillantunk a családi életükbe, amely magasan fölötte áll az európaiaknak, a testvéri szeretetnek, a baráti hűségnek, az igazságszeretnek és a bűnbánatnak olyan mélységei tárulnak elénk, amelyekről a minden cenzúrák ellenére elvadult erkölcsű Európának mohó igyekvéssel kellene példát venni. Szerepel a filmen egy néger kokott is, aki valóságos díszpéldánya a fajtájának. Etnográfikus érdekességein kívül a „Halleluja” külön érdeme, hogy az élet mindennapi háttéréből indul el, mint képek sorozata és a mesterkélt látzata nélkül hajlik át a film egy izgalmas drámába, amelynek csúcán a négerek megrendítő biblikus hite a szektáriusság tobzódó fanatizmusának forrójáig hevül. Jellemző a pesti mozikközönség szellemi kiskorúságára, hogy ezeket a lélekbemarkoló, misztikus jeleneteket, amelyekben egy nagytehetségű néptörzs vallásos meggyőződésének tüze félelmetes lángolással lobog, végigrohogták.

King Vidor nagyon érti a dolgát, csak ne akarja velünk elhitetni, hogy a „Halleluja” főszerepeit műkedvelő négerek játszották. Szó sincs róla, kérem. Szabályos s még hozzá elsőrendű színészek ezek. A magyar bonvivánoknak kívánok olyan sudár termetet és hangot, mint amilyen a néger amorozó, a kokottokat játszó színésznőinknek pedig annyi sajátos bájt, temperamentumot és erotikát, mint a néger művésznőé. (Természetesen: a fehér színük és arcterendezésük megtartásával.)

A „Halleluja”-tól megvesztegetve, másnap a „Fórum” új filmjét, a „Vége a dalnak” című berlini énekes játékot néztem, illetve hallgattam meg. Egy régi színpadi- és regénytemát rendkívül szerencsés kézzel telepített át a szerző a film talajába. A szerelemre lobbanó „ünnepelt primadonna” és a kötelességteljesítés sáncái mögé vonuló magánitkár szívharca, a rengeteg ismert sablón ellenére is, érdeklő és foglalkoztatja a közönséget. Liane Haid párdrucmozdulatai izgatón hatnak, hangja kellemes, szökecsége elbűvölő. Ilyen kellene vagy kettő-három a pesti színpadra! Willy Forst a kellemes bécsi bonviván-típus megtestesítője. Pomádészag, bankifjlonci nyegleség, vizesnyolcas tempó nélkül is tud hódító lenni. (Kurzusz adhatna Budapesten!) Verebes Ernő — sajnos — erősen selypít, beszédre és éneklésre alkalmatlan. A némafilmhez kell vissza-

térnie, ahol új sikerek várhatnak rá. Radó Teri is énekelt, — fájdalom. Bolváry Géza kitünő rendezését nem számítva ide, szomorúan kell bevallanom, hogy a magyarokat ezen a filmen 5:1 arányban verték a németek. Ha Bolváryt is beszámítjuk, akkor 5:3. Robert Stolz megint két remek számot komponált. Reméljük: önála sokáig nem lesz „vége a dalnak”.

Molnár Jenő

— A KONFERENCIER UTÁN
MOLNÁRFERENCIERHEZ IS LESZ
SZERENCSENK A NEMZETIBEN?

Aranyköpések

A korcsmazó ember olyan, mint a szög: egyenesen megy be és görbén jön ki.

A házasságot a csunya nők kiengeszteléséül találták ki, hogy ők is hozzájussanak a férjhez.

Sokért nem adná némelyik nő, ha végigélvezte volna mindazt, amivel gyanusítják.

Karádi Emil

Alapítást év 1910
Hazánk első bélyegháza

**BUDAPESTI
BÉLYEGTŐZSDE**

Kérje most megjelent
5. számú árjegyzékünket

**Budapest IV,
Kossuth Lajos u. 7.**

BOSSUTH LAJOS U. 7.
- AUT 399-93 -

Az én ajándék-kosaram

1930 december 31-én délután négy óraker ajándékkosarat kaptam. A kosár tartalma a következőkből állott:

Leltár:

1 darab sonka, cca 3 kg-os, testvérek között P 60.—, idegenek között P 50.—, összesen P 110.—.

1 palack egri bikavér, 1912-es termés, Magyarországon P 8.—, külföldön P 5.—, összesen P 13.—.

1 doboz csokoládébonbon, kőkorszaki termés, részletre P 8.—, készpénzáron P 9.—, összesen P 9.—.

A leltár további tételeinek felsorolását jelen tanulságos, mindamelllett szó-rakoztató történet vége körül, de mindenesetre még előtte, fogom folytatni.

A szőnyegen forgó kosarat a fűszere-sünktől kaptam, újévi ajándék gyanánt. A fűszeres, mint később megtudtam, a többi vevőinek is küldött ajándékkosarat, de azoknak a tartalma úgy minőség, mint mennyiség tekintetében meg se közelítette az enyémet. Ennek az a magyarázata, hogy én vásárlók nála a legtöbbet. A többiek ugyanis készpénzzel, vagy pedig havonként fizetnek. Ez azonban borzasztó sablonos és én mindig irtóztam attól, ami sablonos. Én tehát nem havonként fizetek nála, hanem évtizedenként fogok. Ez eredeti, amellelt megfelel fűszeresünk elvének. Fűszeresünk elve: nagy forgalom, kevés haszon. Én előmozdítom a nagy forgalmat és igyekszem, hogy csökkenjen a haszna.

Az ajándékkosárnak igen megörültem és szólottam a feleségemhez ilyképpen:

— Anyos, töltsük a Szilvesztert itthon. Vendéglőben, kávéházban drága pénzért vacakokat kapunk, ez a kosár pedig tele van csemegével.

Feleségem szelíden és halkán felelt:

— A kosarat így, ahogy van, elküldjük a Barabáséknak. Ez kötelességünk. A Barabás rengeteg szívességet tett már neked. Annak idején engemet is ő mutatott be...

Nem akarok hancegni, de megmondtam a feleségemnek, egy gyöngébbel könnyű kikezdeni, de kezdjen ki egy erősebbel. Próbáljon egyszer ilyent kívánni a mamájától. Feleségem azonban hajthatatlan maradt és csupán csak annyit sikerült elérnem, hogy este fel fogunk menni Barabásékhoz, ahol bizonyára megkínálnak bennünket a küldött csemegékből.

Ezzel szemben... Az történt, hogy Barabásék a sógorukhoz küldték el a kosarat újévi ajándék gyanánt. Ez kötelességük volt. Tavaly, amikor Barabás nagynénije szájába vette a gázcsapot, ő telefonált a mentőknek. Valamivel már kellett revanzsálni magukat.

Barabáséktól hajnáltájt kerültünk haza. És mire ébredtünk délben?... Egy kis cselédeány jelent meg nálunk és kosarat hozott. A Blumenthalék küldték.

Ha Ön nem fél az igazságtól, akkor jósoflasson velem

A történelem legrégibb tudománya a csillagászat, amelynek segítségével az Ön életéből, multjából, jövőjéből sok tény állapítható meg. Pénzügyi lehetőségek és egyéb bizalmas körülmények tárthatók fel a csillagászat nagy tudománya által. Megállapíthatók az Ön kilátásai a házasságban, megállapíthatók barátai és ellenségei terveinek és vállalkozásainak eredményei, örökségek és sok más fontos kérdés oldható meg.

Jósoflasson velem feltűnést-keltő tényeket, amelyek tudatában az Ön egész életfolyása megváltozik és eredményt, szerencsét, előrehaladást biztosít kétségbe-esés és szerencsétlenség helyett, amelyek most Ön elé tornyosulnak. Az Ön csillagászati értelmezését részletesen és egyszerű nyelven — értelmes formában — kapja meg két teljes oldalon. Adja meg feltétlenül születési időpontját névvel és címmel, értelmes és sajátkezü írással. Ha akarja, úgy mellékelhet 50 fillért bélyegben (nem vert pénzben) a portó- és írásköltségek fedezésére. Címezze levelét a következőképpen: *Professzor ROXROY, Dept. 4039. E. Emmastraat 42, Den Haag (Holland)*. — Prof. Roxroy nem érti a magyar nyelvet, ezért — sajnálatára — csak német, francia, vagy angolnyelvű válaszokat küldhet. Levelére 40 fillér bélyeg ragasztandó.

— Anyus, — mondom — idenézz, a hang Jákobé, de a kéz Ézsaué. Ez a kosár az a kosár, amit tegnap kaptunk, erre esküszöm. De nincs benne a sonka, az egri bikavér, a csokoládébonbon (megígértem, hogy folytatom), a datolya, a malaga, a narancs, a szőlő, a befőtt, ebben semmi sincs, ami benne volt, ebben ami benne van, semmi se volt benne. Ez a kosár az Ézsau kosara.

Most már nem hagyott nyugton a dolog. Rávettem magam az ajándékosárra, mint rendőrköpő a nyomra. És a következőket állapítottam meg:

Barabásék tovább adták a kosarat a sógornak. De előbb kiszedték belőle a sonkát és az úrt harminc deka községi kolbásszal töltötték ki. A sógor a cégvezetőnek küldte a kosarat, de kiszedte az egri bikavért és egy üveg gazét tett helyébe. A cégvezető kivette a bonbont, tíz deka krumplicukrot rakott bele és elküldte a háziurának. A háziúr kiszedte a datolyát, a malagát és a szőlőt, majd két koszorú fűgét tett bele és elküldte a barátnőjének. A barátnő az udvarlójának küldte a kosarat, miután a narancsot és a befőttet egy stanikli szentjánoskenyérrel cserélte fel. Az udvarló (albérlő a Blumenthaléknál) kiszedte a harminc deka községi kolbászt, helyébe húsz deka véreshurkát rakott és beküldte a Blumenthaléknak; Blumenthalék nekem küldték a kosarat, de csak aztán, hogy a véreshurkát öt deka töpörtüyre cserélték ki.

... Ez az én ajándékosaram tanulságos, mindamellet mulattató története. (Humoristákkal szemben kézirat.) gl

Bécsi kereskedők,

akiknek üzlete annak a mozinak a környékén van, ahol a Remarque-filmet bemutatták, beszélgetnek a tüntetések után.

— Na, hogy úszad meg a demonstrációt? — kérdezte az egyik.

— Im Westen war nichts Neues, — felelte a másik — aber in Hosen!...

Abbazia-Kávéház

(Oktogon)

Tulajdonos: Steuer Marcell

Cégalapítás: 1869

— Vajjon mi fontosabb: hogy a népjóléti minisztérium maradjon meg vagy a népjólét?

Néhány kérdés,

amely az összeírólapból kimaradt

Mi a véleménye a kormány politikájáról?

Hány lyuk van a harisnyáján?

Ha esik, milyen magasan áll a víz a cipőjében?

Mikor evett utoljára húst?

Mióta használja tükörnek a nadrágja hátulját?

El tudja-e képzelni Magyarország jövőjét Wolff Károly nélkül?

Honnan lopja a pénzt az adóra?

Mi a különbség az ember és a birka között?

Mikor váltja ki a koldulási engedélyét?

Fuksz azt mondja Föderweisznek a kávéházban:

— Ha már a népszámlálást is gépekkel végzik, a szavazatokat is géppel számolhatták volna össze a legutóbbi választáson.

— Ugyan, — legyint Föderweisz — minek kellett volna ahhoz gép? A kibukott pártoknak például többet ért volna egy mikroszkóp.

Az Andrassy-úti divatüzletben

Komlós Sándortól, a népszerű Andrassy úti kereskedőtől megkérdezte a héten az egyik politikusvevője:

— Mit gondol, Komlós úr, miért halasztotta el Bethlen a bécsi útját?

— Azért, — felelte Komlós — mert előbb még egy öltönyt szeretne csináltatni nálam.

— Ne mondja!

— Na igen... Egyet már szeretett volna.

MAGA CSAK TUDJA SALAMON BÁCSI

... mért adnak öt, meg tíz pengőket a kormányzóné inségakciójára olyan urak, akiknek sok száz-ezer pengő vagyonuk van?

Seiffensteiner Salamon bácsi rágyújtott egy finom Cuba-

szivarra és így válaszolt:

— A Nasenwurz, aki egy nagyon szegény zsidó volt Lakompakon, beadta a fiát, a Dolfit, a Flederwisch aranyműveshez inasnak. Mikor a fiú egy hétig volt a mesternél, elment hozzá az öreg Nasenwurz és megkérdezte, hogy van megelégedve velem. A Flederwisch azt felelte:

— Ez egy egész kitünő gyerek.

Az apa boldog volt. Egy hét múlva újra érdeklődött. A mester azt mondta:

— Ez a gyerek egy kész gyönyörűség.

A harmadik héten dühös arccal fogadta az apát:

— Ez a fiú, — kiabált, — egy haszontalan, utolsó fráter! Vigye el tőlem, nem ér egy fillért se!

A Nasenwurz csodálkozott:

— Nem értem magát... Az első héten azt mondta, hogy kitünő fiú, a második héten, hogy kész gyönyörűség és most egyszerre nem ér egy fillért se? Hogy lehetséges ez?

— Hallgasson ide, Nasenwurz úr, — válaszolt a Flederwisch. — Egy jó aranyművesnek három dolgot kell tudni. Először is kell tudni ügyesen lopni. Nú, az első héten ebből kitünően vizsgázott a gyerek. Másodszor: kell tudni jól hazudni. A maga fia úgy tudott hazudni, hogy az kész gyönyörűség volt. De utoljára, egy aranyművesnek kell tudni a mesterségét is! Nú, amikor erre került a sor, akkor a maga fia nem ért egy fillért se.

Osz-posz: Mikor azok a gazdag urak vagyont gyűjtöttek, nagyon beváltak — maguknak, de mikor a vagyonnal járó kötelezettségből kellett levizsgázni, akkor kiderült, hogy nem érnek egy fillért se... akarom mondani, csak öt, meg tíz pengőt érnek.

Na és az hogy van, hogy az ellenzék vádjait minden esetben olyan energikusan visszautasítják?

Spitzer egy nagyértékű címeres evőkészletet akar elzalogosítani, mikor hozzálép egy detektív.

— Hé, barátom, ugy-e, maga ezt lopta?

— Micsoda beszéd az, hogy loptam?

— tiltakozik indignálódva Spitzer. — Az orgazdaság magának már nem is elég?!

Még egy kérdést! Származhatik-e abból valami jó, hogy ezentúl négy nyelven jelenik meg a tőzsde árfolyamlapja?

Blauhoz egy napon így szólt a fia:

— Tata, fogadj fel mellém egy francia tanárt.

— Minek?

— Meg akarok tanulni franciául.

— Fölösleges, — legyintett Blau — minek azt a franciáknak is tudni, hogy milyen egy számár vagy te!

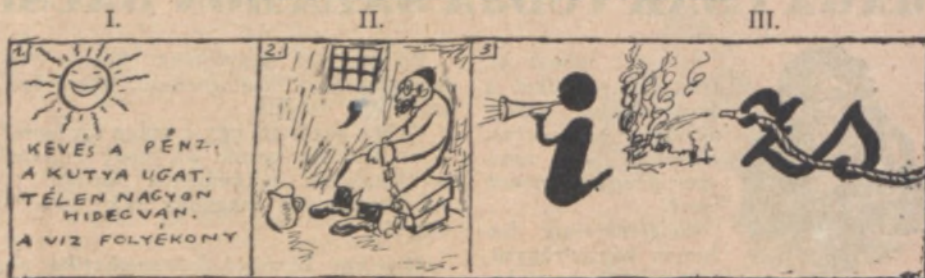
Osz-posz: Minek tudják a franciák is, a németek is, az angolok is, milyen mizerábilis a mi tőzsdénk!

BORSSZEM JANKÓ ÜZENETEI

Kéziratokat és rajzokat nem adunk vissza.

F-né. Hasznát láttuk. Köszönet. — **Smokk.** Hogy a népjóléti minisztérium, egyes tisztviselőinek momentán hangulata miatt, néprosszuléti minisztérium-má alakult át, erről nincs hivatalos tudomásunk. Minden esetre bevárjuk a Tévirati Iroda jelentését. — **M. Gy.** Abszolút kezdetlegesek. — **S. S.** Kívánsága teljesült. Ami a Rádiót illeti, előreláthatólag februárban. Üdv! — **Dr. R. I.** Mindössze három-négy olyan kötet van még, amely két példányban található. Ez a szerkesztőség tulajdona. Végigkutatuk az antikvárius üzleteket, ott sem kapható. Kivételesen rendelkezésére bocsátjuk a duplumokat. Várjuk szíves értesítését s azután közöljük, mibe kerül egy-egy kötet. — **A. I.** Az Ady-adomák nem vidámak, még csak nem is karakterisztikusak, legkevésbé adomák. Ami a másik dolgot illeti, szívből örvendeneék, ha sikerülne. Rajta, veredje ki! A nekünk tulajdonított tendenciát, minthogy ilyesmi távol áll tőlünk, kénytelenek vagyunk fantazmagóriának minősíteni. Mindenki játsszon, írjon, fessen, faragjon, aki tud! — **S. H.** Vigyázni fogunk, hogy ki ne maradjon. A másik viszont csak elnézésből maradhatott bent. Köszönet a figyelmzettetésért.

A BORSSZEM JANKÓ rébuszai

Megfejtése a *Borsszem Jankó* jövő számában. A helyes megfejtők a következő jutalmakban részesülnek:

1.

Egy doboz valódi
KOTÁNYI-édes nemes paprika
féle (VI, Teréz krt. 10)

2.

1 doboz **DESSERT**
„**Cadeau**“ csokoládéárugyár rt.
Budapest VI, Izabella u. 88. gyártmánya

3.

Egy nagy művészi fénykép.
FOTO KLÁRA
műterméből
V, Erzsébet tér 3. V. em. (Lift)

4.

Egy detektoros
készülék **Reich Miklós**
VI, Vilmoscsá-**rádió és gramofon**
szár út 45. sz. nagykereskedéséből

5.

Ingyenes fejmosás és egy víz- vagy vasondolá-
lás nőknek **ifj. Wéber József**
hölgyfodrásznél
(Gönczy-cég, VI Vilmos császár út 15. szám)

6.

Egy darab 13x18 méretű művészi kivitelű kép
H. Kemény Rózsi és Ujvári Margó
fényképezési műterméből
I, MÉSZÁROS UCCA 4, III. EM. 1

7.

Egy jumper blúz
FENYVES divatáruházából
CALVIN-TÉR 7

8.

Egy asztali óra

9.

„**MANNA**“ A legtekintélyesebb lakk-
cipő-ápolószer és egy
Főlerakat:
»**Era**« **Művek** Budapest V, Ka-
tona József u. 31

10.

Egy darab 24x32 cm. nagyságú fényképkeret
Várad képkeretezőtől
Budapest VI, Paulay Éde ucca 51
Nagymező ucca sarkán

11.

EGY DARAB MŰVÉSZI FÉNYKÉP
Kis Pál koszorús fényképszemester mű-
terméből. VII, Király ucca 51. sz.

12. *Lovász Károly* „Butapest” című humoros könyve *Galantai Gyula* könyvesboltjából (Andrássy út 54.).

13. *Molnár Jenő* humoros könyve: „*Ilyenek vagyunk.*”

14. „*Mokány Berci* zaftos históriái.”
15. *Seiffensteiner Salamon* anekdotái.

A *Borsszem Jankó* mult számában közölt rébuszok megfejtései: 1. *Niagara*. 2. *Carta del lavoro*. 3. *Gülbaba*. A megfejtők közül *Nagy Sándor* (Budapest) az 1. számú, *Székely Gézáné* (Budapest) a 2. sz., *Krausz Annus* (Budapest) a 3. sz., *Antal Jenő* (Budapest) a 4. sz., *Vágó Magda* (Budapest) az 5. sz., *Kelemen Éva* (Budapest) a 6. sz., *Szabó Margit* (Budapest) a 7. sz., *Stein Sándor* (Budapest) a 8. sz., dr. *K. Tóth Mihály* (Debrecen) a 9. sz., *Almásy Károly* (Pécs) a 10. sz., *Kozma Ilona* (R.-csaba) a 11. sz., *Schreiber Sámuel* (Nyiregyháza) a 12. sz., dr. *Rónaky Kálmán* (Pécs) a 13. sz., *Ternay Sándor* (Budapest) a 14. sz., *Gönczy József* (Budapest) a 15. sz. jutalmat nyerte.

Megfejtők, akik nem előfizetői lapunknak, csakis az alábbi szelvény beküldése mellett részesülnek jutalomban:

BORSSZEM JANKÓ

január 15-i rejtvenyszelvénye

A Magas Tátrában

- Hogy fogok én erre a hegyre felkapaszkodni?
 — Ez is egy probléma neked, Adolf?...
 — Igazad van. Te majd leszállsz és engem fogsz húzni.
 — Pardon, én csak otthon hűzlak...

Mi a tradíció?

Egy vidéki zsidó iskolában azt magyarázza a tanító a gyerekeknek, hogy a zsidók évezredek óta tradíció szerint élnek, majd hozzátette:

— Tradíció alatt azt kell érteni, ami apáról fiúra száll.

Másnap a kis Kohn-fiú, aki az iskola egyik legjobb tanulója volt, kicsit elkésve jelent meg az előadáson. Az egész osztálynak feltűnt, hogy renkívül bő nadrág van rajta. Kérdezi tőle a tanító:

- Hol voltál ilyen sokáig?
 — A tradíciomat foltozták, — felelte a fiú.

Bethlen és a díszmagyar

Bethlen bécsi útjáról beszélgetnek a pártklubban.

— Remélem, Bethlen Glücksthal Samut is magával viszi, — mondja valaki.

— Minek?

— Na hallod, a frakk mellett biztosan szüksége lesz egy díszmagyarra is.

64. évfolyam, 2. (3168.) szám

Felelős szerkesztő és kiadó:

MOLNÁR JENŐ dr.

Művészeti főmunkatárs:

GÁSPÁR ANTAL

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, Mozsár u. 9. Tel.: A.233—24

Laptulajdonos:

Borsszem Jankó Lapkiadó rt.

Igazgató: MOLNÁR EMIL

A BORSSZEM JANKÓ előfizetési árai:

Egész évre	20 pengő — fillér
Félévre	10 pengő 50 fillér
Negyedévre	5 pengő 50 fillér

Bíró Miklós nyomdai műintézet rt. nyomása, VII. Rózsa ucca 25.

Felelős: Sándor Zsigmond igazgató

KÉRJÜK

t. előfizetőinket, sziveskedjenek a „Borsszem Jankó“ előfizetését megújítani, hogy lapunkat tovább is zavartalanul küldhessük!

1881-1931

*Kotányi cég jubilál,
50 éve, hogy fennáll.*

Eme nagy év küszöbén köszöntjük Önt őszintén és kívánunk régi kedvet, bort, búzát és békességet.

*Magyar sorsra nagy javulást,
asztalára: halpaprikást.*

KOTÁNYI JÁNOS

paprikamalomtulajdonos
BUDAPEST VI, TERÉZ KRT. 10

Olvassa a

**MAGYAR
HIRLAP**-ot,

a magyar értelmiség legkitűnőbb napilapját

**Ideg- és ütőérbajból,
rheumából és szexuális
gyöngeség-ből**

gyógyulást keresők kérjenek ingyenes tájékoztatót az

**Elektromágneses
Gyógyintézet-től.**

Bpest VII, Vilma királynő út 11 B

Az

ESTIKUBIR

*a liberális
polgárság lapja*

Mindenki olvassa

HIRDESSZEN AZ

ARADI KÖZLÖNY-ben!

EGÉSZ ERDÉLY OLVASSA

FREUND
CINKOGRAFIA
VILTHÖKÖLY-ÚT 8 TEL.J.: 426-96

Olvassa
minden
hétfőn a

REGGELI UJSÁG-ot

az egyetlen
nagy illusztrált hétfői
lapot